

WYROK Z DNIA 29 WRZEŚNIA 2009 R.
SNO 73/09

Przewodniczący: sędzia SN Jerzy Stecki

Sędziowie SN: Tadeusz Wiśniewski (sprawozdawca), Kazimierz Jaśkowski.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny z udziałem sędziego Sądu Okręgowego – Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sądu Okręgowego, przedstawiciela Krajowej Rady Sądownictwa oraz protokolanta po rozpoznaniu w dniu 29 września 2009 r. sprawy sędziego Sądu Rejonowego w związku z odwołaniem Ministra Sprawiedliwości i Krajowej Rady Sądownictwa od wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 29 czerwca 2009 r., sygn. akt (...)

- 1) zaskarżony wyrok utrzymał w mocy;
- 2) kosztami postępowania dyscyplinarnego obciążył Skarb Państwa.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny wyrokiem z dnia 29 czerwca 2009 r., sygn. akt (...), uznał sędziego Sądu Rejonowego za winną popełnienia przewinienia służbowego określonego w art. 107 § 1 ustawy z 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych i za to na podstawie tegoż artykułu z związku z art. 109 § 1 pkt 2 wskazanej ustawy wymierzył obwinionej karę nagany. Przewinienie służbowe polegało na tym, że w dniach 5 października 2006 r., 28 grudnia 2007 r., 21 i 22 stycznia 2008 r. oraz 28 kwietnia 2008 r. w A., w sposób oczywisty i rażący naruszyła art. 48 § 1 pkt 1 k.p.c., gdyż będąc wnioskodawcą względnie uczestnikiem postępowania w sprawach wieczystoksięgowych wydała – bliżej opisane w wymienionym wyroku – orzeczenia o określonych wpisach do księgi wieczystej. Sąd Dyscyplinarny pierwszej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podkreślił między innymi powoływaną przez obwinioną okoliczność, że z punktu widzenia formalnego (a w zasadzie merytorycznego) dokonane wpisy nie budziły jakichkolwiek zastrzeżeń.

Od tego wyroku odwołanie na niekorzyść obwinionej złożyli Minister Sprawiedliwości i Krajowa Rada Sądownictwa, zaskarżając ten wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze.

Minister Sprawiedliwości powołując się na art. 438 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 128 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, zarzucił zaskarżonemu wyrokowi rażącą niewspółmierność orzeczenia o karze dyscyplinarnej nagany w stosunku do stopnia zawinienia obwinionej i wagi przypisanego jej

przewinienia dyscyplinarnego. Podnosząc ten zarzut Minister Sprawiedliwości wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części przez zaostrenie orzeczonej kary i wymierzenie obwinionej, na podstawie art. 109 § 1 pkt 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, kary dyscyplinarnej usunięcia z zajmowanej funkcji. Z uzasadnienia odwołania wynika, że chodzi tu o funkcję przewodniczącego Wydziału.

Także Krajowa Rada Sądownictwa, powołując się na art. 438 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 128 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi rażącą niewspółmierność orzeczenia o karze dyscyplinarnej nagany w stosunku do przypisanego przewinienia, nieodzwierciedlającej stopnia społecznej szkodliwości i nie spełniającej w związku z tym celów, jakie ma osiągnąć. Zgłaszając ten zarzut Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o zmianę wyroku w zaskarżonej części przez orzeczenie wobec obwinionej, na podstawie art. 109 § 1 pkt 4 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, kary dyscyplinarnej przeniesienia na inne miejsce służbowe.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Oba odwołania nie są zasadne.

W świetle całokształtu okoliczności sprawy nie można w żadnym razie podzielić poglądów autorów odwołań, że orzeczona wobec obwinionej kara nagany za przypisane jej przewinienie dyscyplinarne razi swoją łagodnością do tego stopnia, że zachodzi potrzeba jej zaostrenia w kierunkach wnioskowanych w odwołaniach. Wbrew odmiennym twierdzeniom skarżących, Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny w odpowiednim stopniu uwzględnił wszystkie okoliczności obciążające o charakterze przedmiotowym, jak i podmiotowym. Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości przypisanego obwinionej przewinienia dyscyplinarnego nie uszły uwagi Sądu Dyscyplinarnego te wszystkie okoliczności, o których mowa w art. 115 § 2 k.k. Na podkreślenie zasługuje zwłaszcza daleko idąca skrucha obwinionej. Należy zatem przyjąć, uwzględniając poza tym bardzo pozytywną opinię Prezesa Sądu Rejonowego, złożoną w postępowaniu przed Sądem Najwyższym, że wymierzona obwinionej kara nagany stanowić będzie wystarczającą dolegliwość.

Z przytoczonych wyżej względów oraz mając na uwadze okoliczności łagodzące, o których mowa w motywach zaskarżonego wyroku, a które to okoliczności autorzy odwołania całkowicie przemilczeli, Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zaskarżony wyrok utrzymał w mocy (art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 128 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych).

O kosztach postępowania dyscyplinarnego orzeczono na podstawie art. 133 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych.